

følgelig ogsaa til nogen Besledning for Kedelejerne, naar de ville have en Kedelpasser. — Under Nr. 10 er der foreslaaet, at Ordet „tidligere“ ændres til: „i det sidste Aar, før denne Lov træder i Kraft.“ Det er til § 5, der omhandler Overgangsbestemmelsen, at denne Endring er foreslaaet. Udvalget gaar ud fra, at det er for streng en Forordning, som Lovforslaget stiller, at den, der tidligere havde gjort sig skyldig i en Forseelse, ikke kunde vedblive at være Kedelpasser, selv om denne Forseelse laa langt tilbage i Tiden. Udvalget har derimod ment, at det var nok, naar han upaaklagelig og ulastelig havde passet en Kedel et Aar, før denne Lov træder i Kraft. Derfor har man stillet Endringsforslaget til § 10. I Lovforslagets § 6 er der givet Fabrikinspektøren en meget stor Myndighed, idet han under visse Forhold skal kunne afsætte eller for en vis Tid suspendere Kedelpasseren. Udvalget har ment, at dette i al sin Almindelighed var noget for haardt, men paa den anden Side har det heller ikke turdet foreslaa at fratage Fabrikinspektøren denne Myndighed, da det muligvis under visse Forhold kunde have alvorlige Følger. Derimod har Udvalget ment, at Kedelpasseren dog burde have en vis Ret, og denne Ret har man troet bedst kunde bestaa deri, at Kedelpasseren, naar han bliver affat eller suspendert af Fabrikinspektøren, skal kunne forlange, at der uopholdelig optages Forhør, og at Sagen, naar Forhøret er afsluttet, indsendes til Justitsministeren, som skal have Afgørelsen i sin Haand. Derved maa ogsaa bemærkes, at naar Kedelejeren mener, at Fabrikinspektøren er gaaet for vidt, vil Kedelpasseren selvfølgelig blive støttet af Ejeren i at faa Forhør optaget, og Udvalget gaar ud fra, at der er stor Betryggelse dert, at Sagen skal undersøges ved Afholdelse af Forhør, og at den endelige Afgørelse ligger hos Justitsministeren. Lovforslagets § 10 gaar ud paa, at der ved Anordning kan fastsættes Regler, der skulle gælde ved Pasning af Kedler, der ikke ere anbragte i Fabrikker eller industrielle Anlæg. Der kan nemlig i Henhold til Lov af 24de Marts 1875 § 2 ikke udstedes en saadan Anordning, da denne Lovbestemmelse kun omtaler de Kedler, der ere anbragte i Fabrikker eller industrielle Anlæg. Meningen med § 10 har altsaa været, at denne Bestemmelse skulde udvides til at omfatte alle Dampkedler. Udvalget har da ment, at man lettere kom over dette ved at sige, at Bestemmelser om Pasning af Dampkedler, som gives ved Anordning i Medfør af § 2 i Lov af 24de Marts

1875, skulle gælde for alle Dampkedler, der ere underkastede det offentlige Tilsyn. Man bliver saa fri for at udstede en ny Anordning, idet man kan henholde sig til en tidligere udstedt. Med disse Ord skal jeg anbefale Endringsforslagene, der ere stillede af hele Udvalget.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgfreds): Det plejer ellers at gaa saaledes med Lovforslag — og jeg synes ogsaa, at det bør være saaledes — at de, efter at have gennemgaaet en Række Forhandlinger i Rigsdagen, efterhaanden blive forbedrede. Men det synes mig, at efterhaanden som Forhandlingerne ere skredne frem angaaende det foreliggende Lovforslag, bliver der mindre og mindre tilbage af Forslaget. Der var allerede, som ærede Medlemmer, der have sat sig ind i Sagen, ville vide, en ganske betydelig Forskel imellem Regeringens oprindelige Lovforslag og det, som Regeringen senest har fremsat i Landstinget. Nu foreslaar Folketinget atter en Del Endringer, og flere af disse gaa i mine Tanker ud paa noget, der gør Lovforslaget ringere, idet de gøre den Sikkerhed, der skal være for Personer og Gods, betydelig mindre, end af Forslaget oprindeligt tilfattet. Jeg hører ikke til Tilhængerne af den Ide, at man ikke kan betro Mennesker noget, naar de ikke ere i Besiddelse af en eller anden Eksamen, et Certifikat eller offentligt Bevis, der anerkender, at de kunne gøre dette eller hint. Men der er dog Virksomheder, hvor det sikkert er nødvendigt, at man har nogen Garanti for, at de, der skulle gøre Arbejdet, kunne udføre det saaledes, at de ikke alene ikke udsætte sig selv, men heller ikke udsætte deres Medmennesker for Fare, og jeg tror, at vi her bevæge os paa et Omraade, hvor man i høj Grad maa tage dette Hensyn. Naar Dampkraftens Anvendelse bliver saa almindelig, som Tilfældet er, maa vi ogsaa vide, at de, der passe Dampkedlerne, ere i Stand dertil. Udvalget erkender ogsaa dette i sin Betænkning, men det tilføjer ret hurtigt, at „det har vist sig, at det i Almindelighed ikke er Kedelpasserens faglige Uvidenhed, der har voldt Sprængningerne“, og det siger dernæst, at „Kendsgerningerne tale saaledes uafviselig for, at det, som det i al sin Almindelighed kommer an paa, er, at Kedelpasseren er en agtpaagivende og paalidelig Mand, der pligtro retter sig efter de foreskrevne Regler.“ Jeg kan være ganske enig med Udvalget i, at det allerførst kommer an paa, at det er paalidelige Folk, der ere satte til at passe Kedlerne, men jeg synes ikke, at Udvalget har Ret i at sige, at Kends-